

Fotbalový **KRÁL**

Pépi a Handa

Jan Žáček

Fotbalový král Pépi a Handa

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

mladá fronta

Jan Žáček
Fotbalový král: Pépi a Handa – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Jan Žáček

Fotbalový **KRÁL**

Pépi a Handa

Ilustroval Pavel „pavlatoar“ Kučera

mladá fronta

Obsah

Úvod – Kamarádi	7
Kapitola 1. – Zápas snů	13
Kapitola 2. – Hanička je sama	19
Kapitola 3. – Návrat ze soustředění	25
Kapitola 4. – Velké rozhodnutí	30
Kapitola 5. – Pépi jede.....	36
Kapitola 6. – Hanička maká	41
Kapitola 7. – Od vítězství k vítězství	47
Kapitola 8. – Hanička se nemůže trefit.....	55
Kapitola 9. – Přistižená a vysmívaná	61

Kapitola 10. – Překvapivá podpora	67
Kapitola 11. – Slavia.....	74
Kapitola 12. – Rozchod	80
Kapitola 13. – První Handin zápas	85
Kapitola 14. – Neklid na Spartě	92
Kapitola 15. – Covid	97
Kapitola 16. – Zápas roku se blíží.....	103
Kapitola 17. – Návštěva.....	108
Kapitola 18. – Handa střílí.....	115
Kapitola 19. – Pépi musí hrát	120
Kapitola 20. – Handa hvězdou.....	126
Kapitola 21. – A je to tady.....	130
Kapitola 22. – Druhý poločas	136
Kapitola 23. – Vůně vítězství	143
Kapitola 24. – Láska vzkvétá	148

Kapitola 25. – Handa hraje za holky 153

Kapitola 26. – Vánoce Pépiho a Handy 160

Závěr – Velké finále 167

Úvod

Kamarádi

Pépi je na soustředění mladších žáků
a výborně si tam rozumí s Hassanem.

I po oficiálních trénincích si
spolu kopají, chodí společně do posilovny,
makají na sobě. Také si hodně povídají
a vyrážejí spolu k řece plavat.

Vzniklo mezi nimi pravé klukovské
přátelství, které jim pomáhá i na hřišti,
kde se najdou skoro i poslepu.

Po návratu z turnaje v Mnichově odjel Pépi s rodiči na dovolenou do Řecka a hned po návratu se Spartou na soustředění do Rakouska. Zůstal ještě v mladších žácích, i když ho lákali do starších. Ale tatínek ho přesvědčil, když mu řekl: „Na všechno je ten správný čas. Nesnaž se ho nikdy předběhnout.“

Na soustředění jeli všichni a v autobuse seděl Pépi s Hassanem. A vyprávěli si o dovolených. Hassan jel s matkou do Polska a líčil, jaká mu tam byla zima. Ale prý mu moc chutnali úhoři, které tam místní obyvatelé chytali do koňských hlav. Ty házeli v gdaňském přístavu do moře a potom je vytahovali plné hadovitých ryb. A takový úhoř, když se vyudí... Mňam.

Pépi zase vykládal o Athénách a o tom, jak vylezli na Akropoli, a že tam byl chrám a nádherné staré sochy...

Dorazili do krásného resortu u jezera pod Alpami. Na soustředění tam jezdili i chlapi a taky hráči z jiných výběrů Sparty a třeba taky Rapidu Vídeň. Jak by taky ne, vždyť Vídeňáci to mají za rohem.

Pépi dostal s Hassanem společný pokoj. Ale museli se hned převléknout do sportovního, protože pan trenér Martínek je nadirigoval před hotel, že si půjdou zaběhat, aby viděli okolí. A hlavně, aby si neza-

čali myslet, že tady to bude nějaká rekreace. Nějaký oddech... To jistě ne, tady se bude tvrdě makat.

Po cestě Hassan, při tom prvním běžeckém tréninku, zakopl a vymknul si kotník.

Pépi, kdo jiný... ho odvedl zpátky do hotelu. Nicméně mu vynadal: „Ty jsi ale nemehlo.“

Klubový lékař Hassanovi kotník napravil, ale doporučil pár dnů klidu.

Pan trenér Martínek rozhodl: „Pépi, budeš s ním chodit aspoň na výlety. Když tak ho podepřeš, aby došel. Ale nešetři ho. Musíte být oba co nejdřív ve formě.“

A tak hned druhý den vyrazili kluci k nedaleké řece. Hassan tam tak tak dokulhal, ale pomoc odmítal. Hrál frajera.

Seděli pak na břehu, házeli žabičky, Pépi to Hassana naučil.

„Myslíš, že se stanu Čechem?“ zeptal se po chvíli Hassan. „Já bych moc chtěl. To víš.“

„No, žabky ses naučil házet, hraješ za nejlepší český klub a seš dobrej, tak proč ne...?“

A potom vlezli do vody a chvíli plavali. Pépi se odvážil až do půlky řeky. Hassan se držel u břehu.

Za pár dnů se Hassan dal dohromady a hned potom začal trénovat s ostatními. Ale i individuálně. S Pépim si nakládali pořádné tréninkové porce. Pépi už dokázal udělat sto kliků v jednom zátahu. Hassan jich zvládl padesát, ale i to bylo dobrý. A hlavně hodně běhali a sprintovali. I díky tomu, že chodili do posilovny, se pořád zlepšovali.

A v cvičných zápasech byli k neudolání. Hassan perfektně nahrával a Pépi střílel ze všech pozic. A dával góly, jeden za druhým. Jako na běžícím pásu.

Pobyt v Rakousku se chýlí ke konci. Zároveň sem přijíždějí starší žáci Sparty a dělají hodně velké frajery. Mají nosy nahoru a mladšími žáky pohrdají a z Pépiho si dokonce utahují.

Trenér Martínek svým svěřencům oznámil: „Tak pánové, když jsou takoví borci, dáme jim pořádnou lekci. Já jsem trenéra Hildebranta vyzval na souboj. A ten se uskuteční pozítří, den před tím, než pojedeme domů. Tak doufám, že se vytáhnete a dáte jim vejprask.“

„Sparta!!!“ zařval Hassan a všichni se k němu přidávali.

„Jedině Sparta!!!“ Mezi kluky zavládla skvělá nálada a den před zápasem všichni trénovali jako o život. Dokonce zamířili s Pépim a Hassanem po základním tréninku do posilovny a tam si dávali do těla jako nikdy. Na strojích i s činkami.

Až měl trenér strach a domlouval jim: „Pánové, nepřeženejte to, ať nemáte zejtra těžký nohy.“

Ale kluci se jen smáli, protože věděli svoje, a zase jednou v nich uzrálo rozhodnutí ukázat světu a soupeřům, co v nich je a jací jsou hráči.

Kapitola 1.

Zápas snů

Poslední den tréninkového kempu v Rakousku se koná utkání, kdy Pépiho tým nastoupí proti výběru starších žáků Sparty. Pépi diriguje zápas a Hassan mu zdatně sekunduje. Nahrává mu na většinu gólů a jeho driblink je už proslulý. Starší žáci jsou bezmocní. Trenér mladších žáků se jen lišácky usmívá a sleduje drtivé vítězství svých svěřenců.

Starší žáci s trenérem Hildebrantem naklusali spořádaně na hřiště a svých mladších kolegů na protější lavičce si vůbec nevšímali. Dělalí, jako že snad ani neexistují. Takové chudinky...

Dokonce pan Hildebrant na pana Martínka jenom zamával na pozdrav, ale ruku mu nepodal.

A potom rozhodčí písknul a zápas začal. Starší žáci si od začátku vytvářeli tlak a převahu a stříleli na Stejskala v bráně mladších žáků jednu petardu za druhou. A nápor rostl. Zdálo se, že se starší žáci každou chvíli ujmou vedení. Jenže...

Jenže pak udělal Hassan dvě šikovní kličky, obešel s balonem dva protihráče a poslal míč poslepu dopředu tam, kde tušil, že za chvíli bude Pépi.

A Pépi tam doopravdy byl a míč si převzal a zaspintoval tak, že na něj obránci soupeře byli krátkí a zůstali tak deset metrů za ním.

Hnal se na brankáře Wagnera úplně sám.

Wagner se mu vrhl obětavě pod nohy a chtěl mu míč sebrat. Pépi přes něj lehce balon přehodil a sám ho lehoučce přeskočil. A pak stačily dva kroky a lehké čutnutí. Míč se docoural do branky a Pépi běžel ke svým spoluhráčům se vztyčenou pravicí a vystrčeným ukazováčkem. A zase je král. Ten nejlepší na hřišti.

Mladší žáci Sparty vedou nad staršími žáky 1:0 a tak už to zůstalo až do poločasu, i když pan Hildebrant na své svěřence křičel, až si málem vyřval plíce. A vůbec neříkal slušná slova. Nemohl si dovolit takové pokoření, aby jeho mužstvo zdolali, jak jim opovržlivě říkal – desetiletý děcka.

Pan Martínek o pauze vedl své hráče k obezřetnosti: „Hele, pánové, nejde tady o nic velkého, nehrajeme soutěž. Ale jde o prestiž a o to, abychom těm náfukům ukázali, že na nás nemají.“

Pan Hildebrant nedávno pana Martínka urazil před vedením celé Sparty, když mu veřejně řekl: „Koukej, ty kdybys neměl toho Pépiho, tak se můžeš jít klouzat a zahrabat, protože všichni ostatní stojí za prd a ty seš trenér na baterky.“ A tak měl pan Martínek dvojnásobný důvod ukázat panu Hildebrantovi, zač je toho loket.

A to ještě ani nevěděl, že se na druhý poločas přijdou podívat pánové Rosický a Chovanec, kteří přicestovali se seniorskou Spartou asi před hodinou.

Trenér Hildebrant burcoval svoje hráče k maximálnímu výkonu. Už proto, že jsou na tribuně dvě největší osobnosti Sparty: „Hele, vy zdechlíny, takhle se nemůžeme ukázat. To by byla ostuda jako hrom.

Musíme to otočit a vypráskat je. Tvrdě do nich. A klidně je faulujte, když se rozhodčí nebude koukat. Jen jim dejte do těla!“ A hnal je na trávník.

Sparta hraje proti Spartě, jak se říká, na krev!

Muž v černém písknul začátek druhého poločasu.

Starší žáci se snažili chovat podle rad svého trenéra a mladší žáky posílat k zemi a dávat jim šlapáky. Teda, když se rozhodčí nekoukal. Jenže svěřenci trenéra Martínka byli na něco takového připravení a uhýbali a odkopávali míče dopředu, jak jen se k tomu dostali.

Starší žáci útočili, ale železný val mladších byl nepřekonatelný. Skrz tu zeď se nedalo projít. A to mohl trenér Hildebrant střídat a pokřikovat a poskakovat, mávat rukama a rudnout vzteky, jak chtěl.

Asi dvě minuty před koncem mače si vzal Pépi míč od gólmana Stejskala a vyrazil dopředu. Soupeři natahovali nohy, snažili se ho sundat, srazit ho k zemi. Ale on se vždycky všem velkým obloukem vyhnul. Poslednímu obránci soupeře před gólmanem dal jesličky, ten upadl a Pépi ho zlehka oběhl. A potom z hranice velkého vápna vypálil.

Brankář soupeře skočil krásnou robinsonádu, ale i když se natahoval sebevíc, míč mu proletěl mezi rukama a vymetl šibenici.

Mladší žáci vedou 2:0.

Trenér Hildebrant se málem zhroutil.

A takhle už zápas dopadl.

Po utkání přišli pánové Rosický a Chovanec a gratulovali trenérovi Martínkovi a hráčům. Hlavně geniálnímu Pépimu.

A trenérovi Hildebrantovi řekl pan Rosický s líbezným úsměvem: „Musíte se víc snažit, nebo vás budeme muset nahradit.“